

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci navrhovatele: **RP Real, s. r. o.**, se sídlem Lípová 472/10, Praha 2, zastoupený Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti odpůrci: **Statutární město Kladno**, se sídlem nám. starosty Pavla 44, Kladno, zastoupený JUDr. Františkem Hrudkou, advokátem se sídlem Vodičkova 30, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2020, č. j. 51 A 21/2019 - 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Zastupitelstvo odpůrce vydalo usnesením ze dne 25. 4. 2018 dle § 6 odst. 5 a § 69 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále též „stavební zákon“) formou opatření obecné povahy č. 2/2018 Statutárního města Kladna „Regulační plán Kladno – Vojtěšská huť (RP 2)“, č. j. OAÚR/575/18 (dále též „RP Kladno“). Uvedený regulační plán zahrnuje rovněž několik pozemků ve vlastnictví navrhovatele. Ten regulaci napadl u Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“) návrhem, jímž se domáhal zrušení příslušné části RP Kladno.

II.

[2] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem návrhu částečně vyhověl a ve vztahu k dotčeným pozemkům navrhovatele zrušil RP Kladno v bodě E.2.1.a. textové části výroku v rozsahu textu: „*Průhled od objektu býv. manganového mlýna přes plochu budoucího industriálního parku na vápenné pece*“ včetně vyznačení průhledu v grafické části výroku RP Kladno. Krajský soud zrušil uvedenou část RP Kladno pro nepřezkoumatelnost, neboť odpůrce nevypořádal související námitku navrhovatele. Ve zbytku návrh zamítl.

[3] Krajský soud poukázal na to, že odpůrce přistoupil na základě námitek navrhovatele ze dne 2. 11. 2017 k přepracování návrhu RP Kladno, při němž některým jeho námitkám vyhověl. Po opakovaném veřejném projednání přepracovaného návrhu RP Kladno navrhovatel již žádné námitky nevznsl. Z § 68 odst. 2 stavebního zákona přitom plyne, že se upravený regulační plán při opakovaném veřejném projednání projednává pouze v rozsahu provedených úprav návrhu regulačního plánu. Dotčené osoby proto mohou námitky směřovat pouze do těchto úprav. Navrhovatel tedy mohl a měl podat námitky proti těm částem upraveného návrhu RP Kladno, které byly změněny a se kterými nesouhlasil. Nebyl však povinen znovu opakovat námitky ze dne 2. 11. 2017, které nebyly podstatnou úpravou návrhu RP Kladno vypořádány. Odpůrce byl pak povinen v návrhu RP Kladno vypořádat ty námitky ze dne 2. 11. 2017, které s jeho úpravou nijak nesouvisely. Naopak nemusel vypořádávat ty z nich, na které reagoval upraveným návrhem RP Kladno. Po porovnání návrhu RP Kladno před a po úpravě dospěl krajský soud k závěru, že řádně uplatněnými a nevypořádanými námitkami zůstaly námitka týkající se zachování průhledu na objekt vápenných pecí a námitka směřující proti ochraně objektu manganového mlýna. Pro nevypořádání prve uvedené námitky krajský soud zrušil příslušnou část RP Kladno. U druhé námitky však konstatoval, že tato byla materiálně vypořádána v jiné části odůvodnění RP Kladno. Navrhovatel tedy na tuto námitku odpověď dostal a bylo by přepjatým formalismem shledávat v postupu odpůrce nepřezkoumatelnost. Ostatní navrhovatelem označené námitky dle krajského soudu nezůstaly nevypořádány. V případě námitek týkajících se snížení rozsahu zastavitelnosti některých pozemků, vymezení plochy zeleně (industriální park) a zřízení věcného břemene, resp. možnosti uplatnění předkupního práva ve prospěch odpůrce k pozemkům souvisejícím s veřejně prospěšnými stavbami, poukázal krajský soud na to, že na tyto námitky odpůrce reagoval v rámci provedení úprav návrhu RP Kladno, resp. že jsou s těmito úpravami neoddělitelně spojeny. Navrhovatel však proti upravenému návrhu RP Kladno žádné námitky nevznsl. Námitky týkající se podmínění změn v území zpracováním tzv. zastavovací studie a uzavřením plánovací smlouvy byly dle krajského soudu vypořádány materiálně, neboť odpůrce se těmito otázkami v RP Kladno řádně zabýval.

[4] Krajský soud dále konstatoval, že se nezabýval námitkami týkajícími se ploch KRO_01, KRO_02, ZEO_01, a komunikace Maďarka 3, neboť navrhovatel svůj návrh výslovně omezil na rozsah svých pozemků a uvedené plochy se nenachází na jeho pozemcích. Na těchto pozemcích se rovněž nenachází stromy navržené k prohlášení za památné. U stromů na pozemcích navrhovatele pak návrh RP Kladno nepožaduje jejich zachování absolutně, ale pouze tam, kde to umožňuje využití místa. V případě zastavovací studie nasvědčuje účel požadavku na její zpracování tomu, že se z materiálního hlediska jedná o územní studii. V kapitole „K“ RP Kladno se přitom výslovně uvádí, že „*regulační plán nevymezuje žádné požadavky na zpracování územní studie.*“ Odpůrce tedy v tomto ohledu pochybil. Navrhovatel však v petitu nenavrl zrušení požadavku na zastavovací

pokračování

studii ZSTU 03 dotýkající se jeho pozemků. Bez odpovídajícího petitu nemohl krajský soud toto pochybení promítnout do zrušujícího výroku svého rozsudku.

[5] Co se týče námitek směřujících vůči omezení využitelnosti plochy ZEO_05, poukázal krajský soud na to, že tato plocha byla dotčena úpravou návrhu RP Kladno (došlo k jejímu zvětšení), avšak navrhovatel proti upravenému návrhu již žádné námitky nevznsl. S ohledem na to, že navrhovatel napadá nepřiměřenost úpravy zavedené regulačním plánem, přičemž v průběhu jeho opakovaného veřejného projednání zůstal pasivní, nemůže být dle judikatury námitka proporcionality uplatněná až v řízení před soudem důvodná. Totéž platí ve vztahu k námitce týkající se vymezení plochy zeleně (industriálního parku). K tomu krajský soud dodal, že neshledal ani rozpor u vymezení industriálního parku s územním plánem Kladna. Ten totiž pro plochy označené jako „*Plochy smíšené obytné – městské (SM)*“ stanovil, že je přípustné jejich využití jako veřejné prostranství a zeleň. Dále připomněl, že plocha industriálního parku byla v upraveném návrhu RP Kladno významně redukována. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že RP Kladno svazuje případného investora příliš přísnými omezeními. I touto námitkou totiž navrhovatel brojí proti regulaci v plochách, které byly dotčeny změnami projednanými v řízení o upraveném návrhu RP Kladno. K těmto změnám přitom odpůrce přistoupil dílem právě proto, aby vyhověl námitkám navrhovatele. Na jeho pozemcích sice zůstalo vymezeno veřejné prostranství a industriální park, avšak v mnohem menším rozsahu než dle původního návrhu. Proti tomuto novému vymezení navrhovatel nepodal žádnou námitku, pročez ji nelze úspěšně uplatnit až před soudem. Soud poukázal na to, že odpůrce s navrhovatelem v procesu přijímání RP Kladno jednal, na jeho připomínky a námitky zásadně reagoval a projevil snahu jim vyhovět přepracováním návrhu RP Kladno. S ohledem na nutnost vyvažování různých soukromých a veřejných zájmů nemůže navrhovatel požadovat, aby se jej požadavky územně plánovacích podkladů nijak nedotýkaly a nijak jej neomezovaly.

III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto. Stěžovatel se ohradil zejména proti tomu, jak krajský soud hodnotil, zda odpůrce vypořádal jeho námitky ze dne 2. 11. 2017. Dle stěžovatele odpůrce tyto námitky z podstatné části nevypořádal, což se krajský soud snažil zhojit tím, že námitky vypořádal sám. Nepřiměřeně tak nahrazoval činnost odpůrce a svým postupem založil nerovnost stran. Konkrétně stěžovatel uvedl, že námitka proti ochraně objektu bývalého manganového mlýna nemohla být materiálně vypořádána v rámci dříve podané připomínky obdobného obsahu. Takový postup nemá oporu v zákoně a znamená výrazné snížení práv vlastníků při pořizování regulačních plánů. Při vypořádání námitky totiž nebyly naplněny požadavky na odůvodnění rozhodnutí. Krajský soud v podstatě zaměnil vypořádání připomínek dle § 65 odst. 3 stavebního zákona a vypořádání námitek dle § 67 odst. 4 téhož zákona. Námitky však musí být po formální stránce vždy vypořádány, i kdyby se tak mělo stát jen odkazem na vypořádání předchozí připomínky. V daném případě přitom odpůrce námitku nevypořádal ani materiálně, neboť stěžovatel konkrétní důvody uvedl právě až v námitce. Odpůrce se

k nim tedy nemohl vyjádřit při vypořádání připomínky. Krajský soud měl vyhodnotit, zda byla tato námitka vypořádána, a pokud by dospěl k závěru, že ano, měl posoudit závažnost tohoto zásahu do práv stěžovatele. On však postupoval opačně. Odpůrce nevypořádal rovněž námitky směřující proti ochraně soliterně stojících stromů, proti možnosti zřízení věcného břemene, resp. uplatnění předkupního práva ve prospěch odpůrce na pozemcích komunikací a proti podmínce uzavření plánovací smlouvy. Krajský soud se snažil napravit jeho pochybení tím, že sám provedl odbornou úvahu k vážení veřejného zájmu na ochraně stromů na straně jedné a ochrany vlastnictví na straně druhé, resp. přiměřenosti zásahu regulací RP Kladno do vlastnických práv stěžovatele. To mu však nepřísluší. V případě námítky proti podmínce uzavření plánovací smlouvy není stěžovateli jasné, na základě čeho krajský soud dovodil, že RP Kladno vysvětlil konkrétní důvody tohoto požadavku.

[7] Krajský soud dále neoprávněně zúžil rozsah soudního přezkumu RP Kladno. Ten byl v návrhu vymezen nejen pozemky stěžovatele, ale i výslovným uvedením sporných ploch. Aniž by krajský soud postupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s., zúžil přezkum na pozemky stěžovatele. Nevyhověl tak jeho námitce vztahující se k plochám KRO_01, KRO_02, ZEO_01 a komunikace Maďarka, přestože ji vyhodnotil jako důvodnou. Tétož pochybení se soud dopustil v případě námítky proti podmínce zastavovací studie. Ani zde nepřistoupil ke zrušení dané podmínky s odkazem na to, že stěžovatel nenavrhoval její zrušení. Podmínkou pořízení zastavovací studie jsou však zatíženy pozemky stěžovatele i další plochy uvedené v návrhu. Stěžovatelem vymezený rozsah návrhu se přitom vztahuje na všechny regulace spojené výslovně s těmito pozemky a plochami. Po navrhovateli nelze požadovat, aby uváděl veškeré eventuality žalobních petitů.

[8] Neobstojí ani důvod, pro který se krajský soud nezabýval námitkami směřujícími proti proporcionalitě stanovení plochy zeleně - industriálního parku. Opakované veřejné projednání návrhu RP Kladno se týkalo pouze těch jeho částí, které byly ve veřejném projednání upraveny. Námitky mohly být tudíž uplatněny jen v rozsahu provedených úprav. V případě industriálního parku spočívala úprava ve zmenšení plochy. Stěžovatel tedy nemohl námitkami brojit proti těm částem industriálního parku, které byly po provedení úprav zachovány a současně neměl důvod vznášet námitky proti zmenšení jeho plochy, neboť tato úprava byla v jeho prospěch. V částech, ve kterých zůstalo vymezení industriálního parku beze změny, proto přetrvávala původní námitka, která měla být řádně vypořádána. Krajský soud se proto měl zabývat i proporcionalitou RP Kladno ve vztahu k vymezení plochy zeleně.

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[10] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatele ze dne 2. 11. 2017 byly vypořádány dostatečně. Shodl se s krajským soudem, že požadavky kladené na detailnost a rozsah vypořádání námítky nemohou být přehnané, jinak by se jednalo o přepjatý formalismus. RP Kladno obsahuje vypořádání námítky týkající se objektu manganového mlýna, byť v jiné části, než je rozhodnutí o námitkách. Vytýkané vady jsou ryze formální. Krajský soud správně posoudil také rozsah soudního přezkumu, který se stěžovatel snaží dodatečně rozšířit odkazem na § 37 odst. 5 s. ř. s. Postup podle tohoto

pokračování

ustanovení však nebyl na místě. Krajský soud se proto správně nezabýval námitkami týkajícími se ploch KRO_01, KRO_02, ZEO_01, komunikace Maďarka, ale i zastavovací studie, u níž i přes zjištěné terminologické pochybení nemohl přistoupit ke zrušení RP Kladno s ohledem na rozsah návrhu. Krajský soud rovněž nenahrazoval činnost odpůrce při vypořádání námítky směřující proti zachování významných stromů. Toliko odkázal na příslušnou část RP Kladno. Se zdůvodněním soudu se mýlí rovněž argumentace stěžovatele v případě námítky týkající se možnosti zřízení věcného břemene, resp. uplatnění předkupního práva vůči jeho pozemkům. Dle krajského soudu byly tyto otázky předmětem podstatné úpravy RP Kladno, proti němuž již stěžovatel nebrojil. Co se týče námítky týkající se podmínky uzavření plánovací smlouvy, tato byla zcela obecná a její vypořádání je v RP Kladno obsaženo. Krajský soud dále správně konstatoval, že námitky směřující do proporcionality přijatých regulací nemohou být shledány důvodnými, neboť je stěžovatel neuplatnil řádně v rámci opakovaného veřejného projednání RP Kladno. Odpůrce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnosti není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanými vadami řízení před soudem, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, byl-li by současně napadený rozsudek skutečně nepřezkoumatelný, popř. zasažen jinou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[14] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku výslovně v nedostatečném zdůvodnění závěru, že odpůrce vypořádal jeho námitky ze dne 2. 11. 2017 směřující proti ochraně objektu bývalého manganového mlýna a proti podmínce uzavření plánovací smlouvy. Tomuto náhledu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Co se týče vypořádání námítky proti ochraně objektu manganového mlýna, poukázal krajský soud na to, že stěžovatel uplatnil obsahově obdobnou připomínku v rámci společného jednání, kterou odpůrce vypořádal na str. 15 odůvodnění RP Kladno. Přestože odpůrce námitku stěžovatele nevypořádal formálně, je vypořádání její podstaty součástí opatření obecné povahy. Z argumentace odpůrce lze seznat, proč setrval na ochraně torza daného objektu a jak na tuto otázku nahlíží. Bylo by přepjatým formalismem zrušit danou část RP Kladno jen proto, aby odpůrce zopakoval či přesunul příslušnou část odůvodnění do jiné jeho části. Tato úvaha krajského soudu je plně srozumitelná, ucelená a logická. Stěžovatel s ní ostatně v kasační stížnosti rovněž obsáhle polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Ve vztahu k námitce směřující proti podmínce uzavření plánovací smlouvy krajský soud poukázal na to, že stěžovatel v řízení uplatnil toliko obecný nesouhlas s tímto požadavkem. Neuvedl žádné konkrétní důvody, které ho k nesouhlasu vedly. Za této situace dle krajského soudu dostačovalo vysvětlení odpůrce obsažené na str. 13 odůvodnění RP Kladno. Rovněž této úvaze krajského soudu nelze z hlediska její přezkoumatelnosti cokoliv vytknout.

[15] Za další vadu řízení před soudem, kterou lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., stěžovatel označil zúžení rozsahu soudního přezkumu v rozporu s jeho návrhem. Dle krajského soudu omezil stěžovatel svým návrhovým petitem rozsah přezkumu RP Kladno na plochu svých pozemků. Stěžovatel naproti tomu tvrdí, že požadoval soudní přezkum nejen v rozsahu svých pozemků, ale v rozsahu všech ploch RP Kladno uvedených v návrhu. Pokud vznikly soudu pochybnosti o rozsahu přezkumu, měl je odstranit postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení *[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.*

[16] Z rozsudků zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 6 Aps 2/2005 - 60, ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 97, či nověji ze dne 7. 3. 2019, č. j. 1 As 388/2018 - 33, vyplývá, že je-li mezi obsahem žaloby (návrhu) a navrženým petitem rozpor, je nutné takovou vadu nejprve odstranit postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Pokud není postaveno najisto, čeho se žalobce žalobou domáhá, a soud přesto ve věci rozhodne, zatíží tím řízení vadou, která může mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V posledně uvedeném rozsudku zdejší soud vyslovil: *„Zásada dispoziční vkládá možnost disponovat s předmětem řízení do rukou účastníků řízení. Bylo tedy výlučně na stěžovatelce, aby předmět řízení před správními soudy sama vymezila; v důsledku uplatnění zásady dispoziční pak případné riziko nesprávně formulované žaloby, a potažmo i neúspěchu ve sporu, nese právě stěžovatelka (viz rozsudek ze dne 8. 11. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 90).“* Obdobně se zdejší soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 Afs 132/2017 - 32, dle kterého *„[s]právní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní odpovědnost, a je-li zastoupen právním profesionálem, tak i alespoň základní orientace v procesních předpisech. Je to žalobce, kdo je povinen srozumitelným způsobem uvést, co po soudu žádá a z jakých právních důvodů. Soud za něj nesmí nahrazovat projev vůle a domýšlet, čeho se vlastně domáhá.“* Závěry uvedené judikatury se promítly také do rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 As 105/2017 - 54, ve kterém se zdejší soud zabýval obdobnou námitkou jako v nyní posuzovaném případě. Uvedl, že *„[p]ovinnost soudu učinit výzvu k odstranění vady petitu dle § 37 odst. 5 s. ř. s. by nastala v případě, pokud by petit byl v rozporu s obsahem žaloby.“* Podle citované judikatury je tedy soud povinen postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. v případech významného rozporu mezi obsahem žaloby a žalobním petitem, případně při absenci žalobního petitu. Rozpor mezi obsahem žaloby (návrhu) a navrženým petitem přitom musí dosahovat takové intenzity, že kvůli němu není zřejmé, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhá. K postupu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. naopak zpravidla nepovedou nesrovnalosti menšího charakteru, které nezpůsobují nejasnost žaloby a nebrání jejímu projednání.

[17] V případě řízení ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy jsou pak nároky na formulaci petitu stanoveny ještě přísněji. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2020, č. j. 8 As 161/2018 - 86, *„návrh na zrušení opatření obecné povahy, (...) je dle § 101b odst. 2 s. ř. s. spojen s poměrně přísnou koncentrací řízení kladoucí velký důraz na odpovědnost navrhovatele při formulování návrhu. Jestliže navrhovatel podá návrh na zrušení opatření obecné povahy (jeho části), který má všechny zákonné náležitosti a především jednoznačně vymezený petit, nemůže již následně tento návrh rozšiřovat, a to dokonce ani*

pokračování

tehdy, pokud např. omylem označí v návrhu nesprávnou část územního plánu, ve které se jeho pozemky nenachází, a jeho návrhové body jsou proto v rozporu s uplatněným petitem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, čj. 6 AOs 2/2012 - 27). Ani postup krajského soudu, který stěžovatele na daný rozpor či nesrozumitelnost jeho návrhu neupozornil a daným návrhovým bodem se nezabýval, proto nezpůsobuje nezákonnost nyní napadeného rozsudku (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 As 142/2015 - 34).“

[18] Stěžovatel formuloval petit následovně: „Regulační plán Kladno – Vojtěšská hut' (RP2), který byl vydán formou opatření obecné povahy č. 2/2018 usnesením zastupitelstva města Kladna ze dne 4. 4. 2018 se vyhlášením tohoto rozsudku zrušuje v části textového i grafického v rozsahu vymezení ploch B – zóny městského charakteru s převážnou funkcí bydlení s označením PALA_02, ZEO_05, KRO_01, KRO_02, ZEO_04, ploch vozovky obslužné komunikace C a ostatních ploch uličního prostranství, obojí s označením Maďarka 3 a Zeolit 2 a plochy I – zóny industriálního parku, a to na pozemcích p. č. 5918/5, p. č. 5918/196, p. č. 5918/197, p. č. 5198/220, p. č. 5198/321, p. č. 5198/326, vše v k. ú. Kladno a pozemků p. č. 1952/22, p. č. 1952/23, p. č. 1952/25, p. č. 1952/32, p. č. 1952/45, vše v k. ú. Kročehlavy“ (převzato včetně chyb ve skloňování, pozn. soudu). V čl. III návrhu označeném „Rozsah napadení“ pak stěžovatel výslovně uvedl: „Návrhovatel napadá Regulační plán v rozsahu Pozemků navrhovatele, a to v jeho grafické i textové části (...)“.

[19] Přestože stěžovatel zmínil v petitu rovněž plochy, které se na jeho pozemcích nenachází (KRO_01, KRO_02 a ZEO_01), dospěl Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem k závěru, že se výslovně domáhal zrušení RP Kladno toliko v rozsahu svých pozemků vyjmenovaných v petitu. Z formulace petitu je totiž zřejmé, že stěžovatel nejprve vymezil v celé šíři území, kterého se jeho návrh na zrušení RP Kladno týká. Nenapadal totiž celý RP Kladno. Následně omezil rozsah přezkumu takto vymezené části RP Kladno plochou svých pozemků. Tomu odpovídá i formulace rozsahu napadení RP Kladno vyjádřená v bodě III. návrhu. Návrh stěžovatele není zjevně formulován tak, že by se domáhal zrušení RP Kladno v rozsahu všech ploch zmiňovaných v návrhu, jak se snaží stěžovatel nyní tvrdit. Formulací petitu i bodu III. návrhu stěžovatel jasně vymezil, že se domáhá zrušení RP Kladno toliko na svých pozemcích. Na tom nic nemění, že se v návrhu vyjadřoval k regulačnímu plánu v širších souvislostech (což se týká právě souladu vymezení ploch KRO_01, KRO_02 a ZEO_01 s územním plánem Kladna). To je ostatně pro návrhy směřující proti opatřením obecné povahy regulujícím vztahy v rozsáhlejších územích typické. Účastníci řízení se tím zpravidla snaží doložit, že odpůrce postupoval obecně, tj. nejen ve vztahu k nim, nesprávně. Tato vyjádření (nad rámec vymezený petitem návrhu) však nezakládají takový rozpor mezi obsahem návrhu a navrženým petitem, který by bylo třeba odstranit postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Pokud se chtěl stěžovatel skutečně domáhat zrušení RP Kladno i mimo své pozemky, pak to měl v návrhu a petitu výslovně a jednoznačně uvést. Jak vyplývá z výše citované judikatury, případné pochybení při formulaci petitu jde s ohledem na dispoziční zásadu a s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel byl zastoupen právním profesionálem, plně k jeho tíži. Krajský soud tedy nepochybil, pokud se nezabýval námitkami směřujícími proti regulaci ploch, na nichž se nenacházejí pozemky stěžovatele (KRO_01, KRO_02, ZEO_01 a komunikace Maďarka 3 v úseku mimo pozemky stěžovatele). Jejich vypořádání by mělo čistě akademický charakter.

[20] Rozsahu soudního přezkumu se týká rovněž námitka, kterou stěžovatel uplatnil pod písm. i) kasační stížnosti. Dle stěžovatele měl krajský soud pochybit tím, že odmítl zrušit RP Kladno v rozsahu regulatorního prvku spočívajícího v pořízení zastavovací studie jako podmínky rozhodování o změnách v území, ačkoliv příslušnou námitku shledal důvodnou. Nejvyšší správní soud po prostudování věci dospěl k závěru, že krajský soud v tomto bodě skutečně pochybil. Nikoliv však tím, že odmítl zrušit příslušnou část RP Kladno, ale již tím, že se otázkou souladu daného požadavku s RP Kladno vůbec zabýval. Stěžovatel se totiž v návrhu věnoval otázce zastavovací studie pouze v bodě 5. 8. části „b) *Procesní vady*“. Namítl však pouze: „*Regulační plán podmiňuje změny v území zpracováním tzv. zastavovací studie a uzavření tzv. plánovací smlouvy. Navrhovatel tyto skutečnosti napadl v rámci svých námitek. Ty však vypořádány nebyly.*“ Stěžovatel tedy v návrhu zřetelně brojlil pouze proti tomu, že odpůrce jeho námitku související s pořízením zastavovací studie nevypořádal. Posouzení přiměřenosti daného regulačního prvku se v návrhu nedomáhal. Krajský soud se proto měl zabývat toliko tím, zda odpůrce námitku stěžovatele řádně vypořádal či nikoli. Tomu dostal v bodě 46 napadeného rozsudku. Zde uvedl, že daná námitka byla materiálně vypořádána tím, že odpůrce dostatečně vypořádal totožnou připomínku stěžovatele. Proti tomuto závěru se stěžovatel nevymezil a zdejší soud mu nemá co vytknout (s ohledem na obecnou formulaci dané námítky považuje vypořádání totožné připomínky za obsahově dostatečné i ve vztahu k námitce; k možnosti tohoto postupu viz dále). Další úvahy krajského soudu, proti kterým stěžovatel v kasační stížnosti brojí, tak směřují nad stěžovatelem vymezený rozsah přezkumu. Úvahou o tom, zda RP Kladno může daný požadavek obsahovat, krajský soud vybočil ze zákonného rámce při přezkumu opatření obecné povahy daného § 101d odst. 1 s. ř. s., dle kterého je soud při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu. Toto pochybení nicméně nemohlo mít vliv na rozhodnutí ve věci a nemohlo zasáhnout do práv stěžovatele. Stěžovatel nemůže získat nic z toho, že mu krajský soud vytkl absenci návrhu na zrušení předmětného regulatorního prvku v petitu, neboť se tohoto postupu v samotném návrhu ani nedomáhal. Námitky vztahující se k této otázce před krajským soudem nezazněly.

[21] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že se věcně nezabýval námitkami vytýkajícími nepřiměřenost řešení obsaženého v RP Kladno. To krajský soud skutečně neučinil. Tento svůj postup však řádně zdůvodnil. Konstatoval, že většina návrhových námitek směřovala do přiměřenosti opatření obsažených v RP Kladno, avšak takové námitky nemohou být důvodné, pokud byly uplatněny až v řízení před soudem (bez předchozího uplatnění v řízení o přijetí regulačního plánu). Odkázal přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116. Krajský soud tedy jasně a srozumitelně vysvětlil důvod, proč se uvedenými námitkami z věcného hlediska nezabýval. Jeho postup plně odpovídá judikatuře týkající se přezkoumatelnosti rozsudků správních soudů, podle níž není povinností soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09 a sp. zn. IV. ÚS 919/14).

[22] Zbývá posoudit, zda krajský soud postupoval ve vztahu k jednotlivým námitkám týkajícím se proporcionality přijatých opatření správně, tedy zda obстоjí jeho závěr, že stěžovatel zůstal při opakovaném veřejném projednání přepracovaného návrhu RP Kladno

pokračování

pasivní. Právě to totiž dle krajského soudu brání věcnému přezkumu přiměřenosti přijatých opatření.

[23] Posouzení této námitky se neobejde bez stručné rekapitulace rozhodných okamžiků pořizování RP Kladno. Dne 26. 4. 2017 podal stěžovatel připomínky k návrhu RP Kladno. Dne 26. 10. 2017 proběhlo veřejné projednání návrhu RP Kladno, po němž stěžovatel uplatnil dne 2. 11. 2017 námitky. Brojil proti významnému omezení zastavitelnosti svých pozemků (především v důsledku ochrany stávajících objektů a stromů, umístění rozsáhlých veřejných prostranství a staveb, nevhodně navržených komunikací a sítí a omezení terénních úprav). V jejich závěru uvedl: *„S ohledem na výše uvedené RP Real navrhuje, aby návrh RP2 byl v předmětné části zcela přepracován a takto upravený návrh byl předložen k novému veřejnému projednání.“* Současně předložil alternativní návrh řešení dotčené části území. V reakci na námitky stěžovatele odpůrce podstatně upravil návrh RP Kladno, který byl v rozsahu upravovaných částí veřejně projednán dne 26. 2. 2018. Odpůrce zejména sňal status ochrany z objektu bývalého rudiště, redukoval výrazně rozsah veřejně prospěšných staveb (zejména industriálního parku), upravil vedení komunikace a souvisejících sítí a upřesnil definici zakázaných terénních úprav (v detailech viz bod 25 rozsudku krajského soudu). Po opakovaném veřejném projednání návrhu RP Kladno stěžovatel již žádné námitky neuplatnil.

[24] Krajský soud dovodil, že proběhlo-li opakované veřejné projednání návrhu RP Kladno, nebyl stěžovatel povinen (a ani oprávněn) opakovat námitky proti těm částem RP Kladno, které nebyly provedenými úpravami dotčeny. Stěžovatel však mohl a měl uplatnit znovu námitky proti těm částem RP Kladno, které byly dotčeny úpravami, pakliže s jejich výsledkem nesouhlasil. Pokud tak neučinil, lze mít za to, že proti návrhu RP Kladno v rozsahu provedených úprav již žádné námitky neměl a těmto bylo přepracováním RP Kladno vyhověno. Proti tomuto závěru krajského soudu se stěžovatel nijak výslovně nevymezil. Nejvyšší správní soud tak pouze na okraj podotýká, že shledal krajským soudem podaný výklad § 68 odst. 2 ve spojení s § 67 odst. 2 stavebního zákona souladným s textem zákona, jeho systematikou i smyslem. V podrobnostech odkazuje na body 28 až 30 napadeného rozsudku.

[25] Jak dále konstatoval krajský soud, judikatura Nejvyššího správního soudu dlouhodobě zastává názor, že *„proporционаlnita přijatého řešení nemůže být předmětem soudního přezkumu, nemohl-li ji pro nedůvodnou pasivitu navrhovatele posoudit odpůrce v průběhu pořizování daného opatření obecné povahy“* (viz rozsudky dne 30. 3. 2016, č. j. 8 As 121/2015 - 53, ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011 - 43, ze dne 28. 8. 2012, č. j. 1 Ao 1/2010 - 247, ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013 - 29, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 As 183/2016 - 35, ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Aos 3/2013 - 33, ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014 - 49, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116). Uvedený závěr vyplývá ze skutečnosti, že pokud by správní soud přistoupil k přezkumu takových námitek, rozhodoval by o dané otázce *„v první linii“*, a nahrazoval tak činnost pořizovatele územního (či regulačního) plánu. Stěžovatel proti upraveným částem návrhu RP Kladno další námitky neuplatnil a ani netvrdí, že by mu v tom něco bránilo. S ohledem na výše uvedenou judikaturu se tedy krajský soud nemohl zabývat návrhovými námitkami směřujícími proti přiměřenosti řešení přijatého v upravených částech návrhu RP Kladno, neboť se fakticky jednalo o námitky, které byly poprvé uplatněny až v návrhu na jeho zrušení. Nelze proto

prisvědčit stěžovateli, že krajský soud přehlížel nevypořádání námitek ze dne 2. 11. 2017 ze strany odpůrce. Jednalo-li se o námitky, které se týkaly upravovaných částí návrhu RP Kladno, považoval je krajský soud správně za vypořádané provedením úpravy dané části návrhu RP Kladno, proti níž se stěžovatel již nijak nevymezil. S ohledem na procesní pasivitu stěžovatele po opakovaném veřejném projednání byl krajský soud povinen zabývat se přiměřeností řešení přijatého v návrhu RP Kladno pouze u těch námitek stěžovatele, které mají předobraz v jeho námitkách ze dne 2. 11. 2017 a které se současně týkají těch částí návrhu RP Kladno, jež nebyly nijak dotčeny úpravou. Pokud tyto námitky stěžovatel zopakoval v návrhu na zrušení RP Kladno, mohl se krajský soud zabývat tím, zda je odpůrce řádně vypořádal. Pokud ano, mohl a měl následně přistoupit k přezkoumání přijatého řešení i z hlediska proporcionality.

[26] Dle krajského soudu se úpravy návrhu RP Kladno nedotkly pouze stěžovatelem namítané ochrany objektu manganového mlýna a povinnosti jeho zachování. Bylo tedy povinností odpůrce se touto námitkou zabývat. Té sice odpůrce nedostál, neboť uvedená námitka nebyla vypořádána v rozhodnutí o námitkách. Současně však krajský soud dodal, že námitka byla vypořádána materiálně, neboť jí předcházela obsahově shodná připomínka stěžovatele, na niž odpůrce dostatečně reagoval. Stěžovatel považuje takový náhled na způsob vypořádání jeho námitek za obecně neakceptovatelný. Má za to, že na námitku je třeba vždy formálně reagovat, i kdyby mělo jít o prostý odkaz na vypořádání dříve uplatněné připomínky. K obdobné otázce se Nejvyšší správní soud již vyjadřoval ve výše citovaném rozsudku č. j. 8 As 161/2018 - 88. Zde uvedl, že: *„Pro posouzení dané kasační námitek je tedy podstatné především to, zda lze akceptovat, že se v případě obsahově shodných námitek (připomínek) vznesených dvěma různými personálně propojenými subjekty zabývala odpůrkyně pouze jedněmi z nich, resp. že se zabývala pouze »připomínkou«, byť s ní při vypořádání naložila stejným způsobem, jako by se jednalo o námitku. (...) Krajský soud v této souvislosti výslovně uzavřel, že nelze ani v hypotetické rovině rozumně předpokládat, že by obsah napadeného opatření obecné povahy byl byť jen v nepatrné části jiný, pokud by odpůrkyně formálně rozhodla i o námitkách stěžovatele. Tento závěr, vyjma výše reprodukované obecné poznámky, stěžovatel nikterak nezpochybnil. Přestože není sporu o tom, že odpůrkyně z hlediska procesního postupu pochybila, z vypořádání připomínky (...) lze dovodit, z jakého důvodu považuje odpůrkyně námitky stěžovatele za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje předestřené skutečnosti za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, čj. 1 Ao 5/2010 - 169). Nad rámec výše uvedeného lze ještě doplnit, že dojde-li podle již existující judikatury k tomu, že příslušná obec připomínky věcně posoudí a po obsahové stránce s nimi naloží jako s námitkami, není to samo o sobě důvodem pro zrušení opatření obecné povahy (viz výše již citovaný rozsudek ve věci sp. zn. 1 Ao 1/2009). Současně platí, že požadavky kladené na vypořádání námitek nesmí být přemrštěné, neboť přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů a lze je hodnotit jako nepřipustný zásah do práva na samosprávu (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11 ze dne 7. 5. 2013). Lze dodat, že k soudnímu zrušení opatření obecné povahy nemůže bez dalšího vést ani případné zjištění pochybení v předcházejícím procesním postupu a vždy je nutné zvažovat, zda vada mohla reálně zasáhnout veřejná subjektivní práva navrhovatelů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2016, čj. 8 As 89/2016 - 48).“* Dle citovaného rozsudku a v něm uvedené judikatury je tedy podstatné právě to, zda byla námitka vypořádána z materiálního hlediska. Jinými slovy, lze-li z opatření obecné povahy dovodit, z jakého důvodu považuje

pokračování

odpůrce námítku navrhovatele za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, nebo proč považuje jím předestřené skutečnosti za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, není absence formálního rozhodnutí o takové námítce důvodem pro zrušení opatření obecné povahy. Dle citovaného rozsudku lze považovat námítku za vypořádanou i v případě vypořádání totožné připomínky jiného subjektu. Tím spíše ji lze považovat za vypořádanou v případě, že odpůrce vypořádal obsahově totožnou připomínku téhož subjektu (stěžovatele).

[27] Nelze pak přisvědčit stěžovateli, že jeho námítka byla oproti původní připomínce natolik změněná a propracovaná, že by odůvodnění RP Kladno v části týkající se připomínek nebylo z hlediska jejího vypořádání dostačující. Stěžovatel v připomínce vyslovil nesouhlas se zařazením torza objektu manganového mlýna mezi velmi hodnotné stavby určující charakter území. Uvedl, že se jedná o rozpadlou železobetonovou konstrukci, která z architektonického a estetického hlediska nesnese srovnání např. se stavbou vápenných pecí. Této připomínce odpůrce nevyhověl. V zásadě poukázal na to, že jeho úmyslem je zachovat hodnotu daného území (bývalých hutí) v celistvosti reflektující jeho historický vývoj. Dotčený objekt je přitom signifikantní pro období znárodněného průmyslu po 2. světové válce a má potenciál pro případné nové využití. V námítce ze dne 2. 11. 2017 stěžovatel akcentoval špatný technický stav objektu a z toho plynoucí rizika pro jeho užívání veřejností a pro umístování nových staveb v jeho blízkosti. Dále obecně poukázal na to, že by případná rekonstrukce byla příliš nákladná. Stěžovatel tedy v námítce pouze znovu zdůraznil špatný technický stav objektu, z čehož dovozoval pochybnosti o možnostech jeho dalšího využívání. Se samotnými důvody, pro které odpůrce přistoupil k jeho ochraně, nijak nepolemizoval. Již z vypořádání připomínky se však stěžovateli dostalo dostatečného vysvětlení, proč odpůrce trvá na ochraně daného objektu a že má - i přes současný technický stav objektu - odlišný názor na možnost jeho nového využití v budoucnu. Krajský soud tedy nijak nepochybil konstatováním, že odpůrce vypořádal podstatu námítky stěžovatele již při vypořádání obsahově shodné připomínky.

[28] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že se krajský soud v rozsudku podrobněji nezabýval tím, zda lze považovat důsledky plynoucí ze zařazení manganového mlýnu mezi tzv. velmi hodnotné stavby určující charakter území za přiměřený zásah do vlastnického práva stěžovatele. Jednalo se přitom o námítku, která byla v průběhu projednávání RP Kladno řádně uplatněna, odpůrce ji vypořádal (viz výše) a příslušná část RP Kladno nebyla dotčena úpravami. Ani v tomto však Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu zakládající důvod pro zrušení jeho rozsudku. Stěžovatel totiž v návrhu toliko obecně poukázal na to, že se jedná o mohutnou a vysokou stavbu, která je ve velmi špatném technickém a neudržovaném stavu a že dochází ke zmenšení zastavitelné plochy a znemožnění využití okolních pozemků. Nevyjádřil tedy nic více než prostý nesouhlas s opatřením přijatým ve vztahu k ochraně manganového mlýnu v RP Kladno. Za této situace lze akceptovat postup krajského soudu, který na takovouto obecnou námítku stěžovatele rovněž reagoval prostým konstatováním, že námítku neshledal důvodnou. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti postup krajského soudu ani nijak nenapadá. Výslovně brojí pouze proti závěru, že krajský soud pochybil při hodnocení, zda byla námítka proti ochraně manganového mlýnu řádně vypořádána.

[29] Dále stěžovatel nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, že odpůrce v průběhu projednávání RP Kladno řádně vypořádal zbývající námitky ze dne 2. 11. 2017.

[30] K námitce týkající se ochrany soliterně stojících stromů, odkázal krajský soud v bodě 36 rozsudku na část E.2.7.a RP Kladno, která pojednává o problematice významných stromů a jejich ochrany. Shrnuje její obsah a zdůraznil, že ochrana stromů na pozemcích stěžovatele není požadována absolutně, ale pouze tam, kde to využití místa dovoluje. Krajský soud tedy v napadeném rozsudku nijak nenahrazoval činnost odpůrce a nevypořádal tuto námitku za něj, ale odkázal stěžovatele na relevantní pasáž RP Kladno, která dává odpověď na jeho námitku týkající se povinnosti zachování stromů. Je pravdou, že se tato odpověď nenachází formálně vzato v části týkající se vypořádání námitek. Jak však vyplývá z výše uvedeného, tato okolnost není sama o sobě důvodem pro zrušení opatření obecné povahy. Při hodnocení vypořádání námitek je nutné zvažovat, zda vada mohla reálně zasáhnout veřejná subjektivní práva navrhovatelů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2016, č. j. 8 As 89/2016 - 48). K takovému závěru v daném případě nelze dospět. Ve shodě s krajským soudem nemá ani Nejvyšší správní soud pochybnost o tom, že RP Kladno doporučuje podání návrhu na vyhlášení památných stromů pouze v případě stromů s označením S1 a S2, které se nenachází na pozemcích stěžovatele. U ostatních stromů nepožaduje jejich zachování absolutně (viz i vyjádření odpůrce ke kasační stížnosti). Požaduje pouze to, aby u nich bylo provedeno zhodnocení jejich zdravotního stavu, estetické hodnoty a bezpečnosti. Přestože RP Kladno preferuje zachování stromů, výslovně se zde uvádí, že „*v případě nutnosti kácení a kde to využití místa umožňuje, je možné zanechat strom ve formě tzv. torza (...)*“. Zachování torza stromů tedy RP Kladno spojuje pouze s těmi lokalitami, kde je to možné, což stěžovatel ve svém návrhu zcela pomíjí. Jelikož se návrhová námitka stěžovatele týkající se ochrany soliterně stojících stromů míjela s odůvodněním RP Kladno, zcela správně ji krajský soud neshledal důvodnou.

[31] Dle stěžovatele krajský soud také přehlížel, že odpůrce nevypořádal námitku týkající se možnosti zřízení věcného břemene na pozemcích komunikací a domýšlel její vypořádání za něj. Argumentace stěžovatele se nicméně zcela míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Ten totiž v bodě 43 napadeného rozsudku jasně vyslovil, že se danou námitkou nezabýval, neboť věcná břemena se netýkají pozemků navrhovatele: „*věcná břemena byla shodná v původním i upraveném návrhu a netýkají se pozemků navrhovatele*“. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že to byl právě stěžovatel, kdo v souladu se zásadou dispoziční vymezil rozsah přezkumu rozsahem svých pozemků (viz výše). Krajský soud se tedy logicky nezabýval částmi návrhu směřujícími mimo tento rozsah.

[32] Za nevypořádanou stěžovatel označil rovněž námitku týkající se možnosti uplatnění předkupního práva k jeho pozemkům, na kterých jsou vymezovány komunikace Zeolit 2 a Maďarka 3 a plocha zeleně - industriální park. Krajský soud jej nicméně upozornil na to, že při úpravě návrhu RP Kladno došlo k úpravě rozsahu těchto veřejně prospěšných staveb, zejména k redukci rozlohy industriálního parku. Proti těmto úpravám stěžovatel po opakovaném veřejném projednání návrhu RP Kladno již žádné námitky neuplatnil, a proto se krajský soud nemohl zabývat proporcionalitou přijaté regulace v dané části RP Kladno. Tento postup krajského soudu konvenuje ustálené judikatuře kasačního soudu (viz výše). Doplnil-li krajský soud k možnosti uplatnění předkupního práva nadto poznámku, že „*samotné stanovení předkupního práva k pozemkům, na nichž se*

pokračování

nacházejí VPS, není opatřením, které by představovalo nějaké mimořádné omezení navrhovatele poměřováno k cílům územního plánování vymezeným v § 18 stavebního zákona“, jedná se toliko o tzv. *obiter dictum*. Citované konstatování nebylo pro posouzení námitky podstatné, ale bylo učiněno nad rámec rozhodných skutečností (*ratio decidendi*). Krajský soud jeho pomocí pouze dále vysvětlil, proč by ani za jiných okolností námitka nemohla být důvodná. Úvahy vyslovené krajským soudem k této otázce proto nejsou pro věc nijak rozhodné ani závazné pro účastníky řízení. Jejich zpochybnění nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 7 As 254/2014 - 48).

[33] Rovněž v případě námitky brojící proti povinnosti uzavření plánovací smlouvy stěžovatel krajskému soudu vytkl, že odůvodnění RP Kladno v části týkající se připomínek nebylo z hlediska jejího materiálního vypořádání dostačující. Dle stěžovatele byla totiž připomínka velmi obecná, pročez byla odpůrcem rovněž obecně vypořádána. Naproti tomu námitka doplňovala důvody nesouhlasu stěžovatele. Tento náhled na obsah námitky Nejvyšší správní soud nesdílí. Stěžovatel v ní uvedl jen to, že: *„Nutnost uzavření takové smlouvy není odůvodněná a nejsou známy ani podrobnější informace o tom, jaké budou parametry takové plánovací smlouvy.“* Námitka tedy neobsahuje žádné konkrétní důvody nesouhlasu stěžovatele s povinností uzavření plánovací smlouvy, na něž by odpůrce mohl adekvátně reagovat. Ustal-li proto odpůrce na svém obecném sdělení, že se jedná o standardní postup, odpovídá tato reakce propracovanosti uplatněné námitky. Nadto RP Kladno v části D.11 obsahuje u jednotlivých zón případné požadavky na plánovací smlouvu a jak správně uvedl krajský soud, s tímto požadavkem se rámcově počítalo již v zadání RP Kladno, které je součástí územního plánu Kladna. Nejvyšší správní soud proto nespatřuje pochybení v závěru krajského soudu, že odpůrce na obecný nesouhlas stěžovatele s omezujícím požadavkem na uzavření plánovací smlouvy reagoval v rámci RP Kladno dostatečně.

[34] V závěru kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasil s tím, že se krajský soud nezabýval proporcionalitou vymezení plochy zeleně (industriálního parku) s odkazem na to, že stěžovatel neuplatnil související námitku po opakovaném veřejném projednání návrhu RP Kladno. Namítl, že v námitkách ze dne 2. 11. 2017 požadoval zrušení dané regulace na svých pozemcích. Jestliže tedy po provedení úprav RP Kladno zůstal na některých pozemcích stěžovatele industriální park zachován, bylo podání nových námitek proti této části nejen neúčelné, ale fakticky nemožné s ohledem na to, že RP Kladno byl podruhé veřejně projednán pouze v rozsahu změn. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná. Rozhodný je totiž obsah původní námitky ze dne 2. 11. 2017. V ní se stěžovatel pod písm. f) zřetelně vymezil proti rozsahu industriálního parku, nikoliv proti jeho existenci jako takové. Stěžovatel poukázal na nutnost zachovat veřejnou přístupnost daných pozemků, absenci možnosti je zastavit či oplotit a na výši případné investice vynaložené za účelem příslušné úpravy pozemků. Konstatoval, že: *„Veřejné prostranství je vymezené v rozsahu, který nerespektuje minimalizaci zásahu do vlastnických práv RP Real.“* V reakci na tuto námitku odpůrce přistoupil k poměrně významné redukci rozsahu industriálního parku. Tím vyhověl podstatě námitky, neboť zmenšil zásah do vlastnických práv stěžovatele. Mohl proto legitimně předpokládat, že pokud stěžovatel proti nově vymezenému rozsahu industriálního parku nic nenamítá, považuje jeho nové vymezení z hlediska zásahu do svých práv za přiměřené. Pokud tomu tak nebylo, nelze než souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel měl po opakovaném veřejném projednání

návrhu RP Kladno uplatnit novou námitku, kterou by zpochybnil také nově vymezený rozsah industriálního parku.

[35] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil projednávanou věc správně. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS, však vyplývá, že žalované správní orgány mají, v případě že se nechají právně zastupovat, právo pouze na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost, přičemž „[p]říkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení“. Tak tomu v případě odpůrce (Statutární město Kladno) není. Ostatně odpůrce k výzvě soudu ani žádné náklady řízení nevyčíslil a nedoložil. Zdejší soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu